

vi for en ikke ringe Del kunne takke for, at baade Vestbanen og Silkeborgbanen og maasse endnu flere samt Esbjerg Havn ere blevne fuldførte mod en ikke ringe, navnlig Københavns Modstand. Men da hævdede Indenrigsministeren bestemte, jeg tror ikke, at jeg tager fejl, at de Baner maatte udføres, uden at der blev foretaget noget Extraordinært hverken i Retning af Indkomstskat eller Statslaan. Den Minister, der som Finanzminister skulde foretage Udtællingen af Pengene til disse Baner, nemlig Jønger, var ikke meget bevilgningstemt ligeoverfor denne Tanke, han vilde have en Paalægning af en Indkomstskat til at dække Jernbanedriftens udgifter med; men det mødte Modstand i det andet Thing og vilde sikkert ogsaa have mødt det her efter de Udtalelser, som da fremkom. Dengang var det Indenrigsministerens Mening, at man ikke, om jeg maa bruge det Udtryk, maatte gjøre Folk kjede af Jernbanerne ved at paalægge Skatter eller optage Laan, men at Udgifter ved dem kunde gaa af de løbende Statsudgifter, og at der ikke specielt skulde foretages Noget til dette Diemed. Jeg vilde finde det meget mere rigtigt, om den høitærede Indenrigsminister gjorde sin Indflydelse gjældende i Ministeriet paa anden Maade end ved at optage Statslaan til Jernbaner, men at han lige overfor sin Kollega Krigsministeren, der jo ikke er billig i sine ekstraordinære Fordringer til Forsvarsvæsenet, stillede som Betingelse, at de ekstraordinære Udgifter udenfor det, de bestaaende Love kræve, kun kunde afholdes ved Hjælp af Statslaan eller nye Skatter, navnlig en Formue- og Indkomstskat. Det tror jeg vilde være bedre paa sin Plads; herop til det Formaal vilde det sikkert være hensigtsmæssigt, om man tog et saadant Forbehold, at kun naar der stiftedes ekstraordinære Udbytte, kunde de paagjældende Planer udføres, naturligvis forudsat, at de ellers ere fornuftige, thi til Ting, der i sig selv ere vigtige, kan man ogsaa faae Pengene bragte tilbage. Der kan jeg ikke forstaa, at der skulde være Trang til at optage et Statslaan paa 5 Millioner, da jo Kassebeholdningen den 1ste April er 30 Mill.; men skulde det endelig ske, forstaaer jeg ikke, hvorfor Laanet ikke skulde være amortisabelt, afdrageligt indtil 1910, eller hvilken Tid det skulde være; men jeg finder i det Hele tager

fra mit Standpunkt Bestemmelsen slet ikke rigtig. Jeg ser nok, at den høitærede Minister paaberaaber sig, at der nu er bygget Jernbaner for 47 Mill. i de sidste 13 Aar; men jeg skal dog gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at i en Tid, der ikke var nær saa god som den nuværende for Statskassen, nemlig 1867—77 er der bygget Jernbaner affurat for det samme Beløb. Jernbanerne stod i 1867 i et Beløb af 25 Mill.; men i 1877 stode de til et Beløb af 72 Mill., det er altsaa ogsaa 47 Mill. I den Tid saae Ministeren kjøbt Pengene være knappere for Statskassen, ikke Grund til at fremkomme med Forslag om, at Udløbet skulde dækkes ved nye Skatter eller Statslaan. Efter mit Syn paa Sagen kan jeg altsaa ikke gaa med til § 5, i ethvert Fald ikke i den Form, den nu har. Med disse Bemærkninger skal jeg iøvrigt anbefale Lovforslaget, som jeg ligesom den sidste ærede Tale har haaber maa nyde hurtig Fremme her i Thinget, idet det baade imødekommer den offentlige Mening og tillige Stemninger og Udtalelser, der ere fremkomne i Rigsdagen.

Juel-Nyelsen: I Modsetning til det ærede Medlem, der nu talte, kunde jeg føle en stærk Opfordring til at takke den ærede Minister for, at han ikke overvælder osovre i Sjælland mere med Jernbaner, end det allerede nu er Tilfældet med denne Værdiartikel. Det er allerede galt nok, at man ved enhver Velighed fremmer ethvert omhelst privat Jernbanelovforslag, der fremkommer, til stor Støde for de overbeholdede Kommuner og de stakkels overbeholdede Statsborgere i Sjælland. Saa hører man i Virkeligheden aldrig Tale om den forfærdelige Overbeholdelse, de ere Gjenstand for, naar der bliver Spørgsmaal om at bygge disse private urentable Baner. Jeg tror, at den ærede Indenrigsminister har gjort meget vel i at lade Sjælland hvile sig lidt paa det, som det i de sidste Aar har opnaaet. Jeg tror heller ikke, at det forholder sig saaledes, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at der er Steder, hvor vi have 8 Mil til Jernbanestation. Saavidt jeg har kunnet faae ud ved at bruge Passer og Maalestok, have vi i det Højeste, naar vi nu faae Løgstør—Hobrobanen, omtrent 4 Mil og ikke en Smule længere. Denne sidste Bane har den ærede